

Pulp Fiction
(recenzia)

Čo dnešný divák potrebuje ku šťastiu? Kopu krvi, násilia, sex, drogy a prachy. A keď je to všetko ešte zaobalené v troške morbídneho humoru, úspech je zaručený. Nie som žiadnym divadelným kritikom, ale podľa môjho skromného názoru interpretácia Tarantinovho Pulp Fiction oživená divadlom Fakulty informatiky Masarykovej univerzity rozhodne úspechom bola.

Samotný dej je samozrejme situovaný do prostredia amerického podsvetia a skladá sa z viacerých historiek, ktoré sa navzájom prelínajú. V prvej vystupujú dvaja tak trochu nešikovní gangstri Vincent a Jules pracujúci pre známeho bossa Marcelusa Wallasa. Vincenta čaká skúška lojality, pretože sa má postarať o bossovu peknú ženu Miu, kým bude na Floride. Hrdinom druhej poviedky je boxer Butch, ktorý porušil dohodu s Wallasom a čaká ho najťažší deň v živote. No a potom je tu dvojica lupičov Pumpkin a Sunny Bunny ktorí sa nanešťastie rozhodnú vykradnúť nesprávnu reštauráciu. Keďže pôvodný Tarantinov film je už notoricky známy a považovaný za kultový, legendárne hlášky ako „o masírovaní nôh“ a „čučoriedkový koláč“ zožali hlasnú odozvu publika. Oscarom ocenený scenár s ťažiskom v častokrát absurdných dialógoch i monológoch je práve to čo s filmu Pulp Fiction spravilo kasíku.

Čo sa týka hereckého obsadenia, je ťažké súperiť hereckými hviezdami ako sú Travolta, Willis alebo Uma Thurman. Lenže keď sa vezme do úvahy obmedzený čas prípravy hry a to, že celé obsadenie je tvorené amatérskymi hercami, všetci odvedli brilantný výkon. Isteže sa nedá vyhnúť nejakým tým zakopnutiam a úniku kútikov pri výbuchu smiechu z publika. No celkový dojem z hry to rozhodne neovplyvnilo. Povedala by som, že predstavitelia rozhodne zahráli svoje role dostatočne presvedčivo (od hlavných úloh po psov a králiku) a umožnili nám sledujúcim neopakovateľný zážitok. Rozhodne by som ešte rada vyzdvihla herecký výkon predstaviteľov Vinca, Julesa no a samozrejme barmana s čiernym obočím, ktorý mal neveriteľný prízvuk.

Ďalšia vec, ktorá ma mimoriadne prekvapila, bola schopnosť vytvoriť v posluchárni D1 atmosféru skutočného divadla. Aj napriek tomu, že kulisy boli minimálne a priestor predsa len značne obmedzený, vďaka skvelému osvetleniu, ozvučeniu a kreatívnym nápadom využitia aj toho mála sa z posluchárne skutočne stalo na ten krátky čas divadelné pódium. Mimochodom, veľmi ma prekvapilo množstvo ľudí, ktoré sa do spomenutej posluchárne zmestí. Síce pre tých, ktorí mali tú smolu a museli sa uspokojiť so schodíkmi (teda zrejme väčšina) bolo sledovanie zrejme značne namáhavé pre zadnicu. Viem o čom hovorím a aj keď sa rozhodne nemôžem sťažovať na výhľad, predsa len nebol najlepší nápad sedieť v takej blízkosti trumpetistu. Hlavne keď ju používal.

Takže aby som to zhrnula, moja prvá návšteva hry profidivadla FI ma veľmi príjemne prekvapila a rozhodne si neplánujem nechať ujsť ich ďalšie predstavenia. Musím povedať, že mimoriadne pôsobivé, ako profesionálne bola interpretácia zahraná a podľa mňa je úžasné akú obľubu má divadelná hra na technicky zameranej fakulte. Pevne dúfam, že sa my noví študenti nenecháme zahanbiť a že sa tu vždy nájde dostatok aktívnych talentovaných ľudí, ktorí túto tradíciu udržia nažive. Pretože umenie je to, čo robí ľudí ľuďmi. Bez neho by sme neboli viac než tie stroje, čo sa učíme používať.

Cesta spravdivého ze všech stran lemována jest nespravdivostí, sobectvím a tyraníí lidské zloby. Požehnán buď ten, kdo ve jménu lásky a dobré vůle vyvede slabé z údolí temnoty, neb ten jest skutečným pastýřem a spasitelem zbloudilých dětí. A já srazím k zemi mocným trestem a divokým hněvem všechny, kdo se pokusí otrávit a zničit mé bratry. A když uvalím svou mstu na tebe, poznáš, že jméno mé je Bůh!